

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

‘Η ὄρμὴ τῶν στρατιωτῶν μας. Οἱ πληγωμένοι τῆς μάχης τοῦ Κιλκίς. Πέσσοι ἔμειναν ζῶντανεὶ ἀπὸ ἕνα λόχο. Ὁ ή- ρωϊκὸς φανταράκος. Ἀφάνταστη αὐταπάρνηση. κ.τ.λ.

¹ Έκεινο πού προκώπισε τὸν ἀπειρόφιστο θυσμασμὸν τῶν ἔνων δημοσίου συγάρφων οἱ δοῖοι παρηκμολούθησαν τὸν Ἐλλήνοβουλγαρικό πόλεμο τοῦ 1913, ἵταν ἡ ἀσυγκράτητη δρμῇ μὲ τὴν δροία πολεμοῦσαν οἱ στρατιῶται μας.

Στις τελευταίες ἐφόδους τῆς μεγάλης μάχης τοῦ Κυκλίσ—τῆς μάχης που δηλαδή της δύο πολεμώντων μεταξύ της περιφράγματης της "Ἀγρίου" λόφου της Δαποκούτης τοῦ Ἑμερησίου Τηλεγράφους δέν είχε λόγο, τότε νό έπειτα δεῖξεν όμοιάν την ιστορία—διοι πάπο τούς Ἑλληνας στρατιώτας οι ἐπειρωταν πληγμένοι, νότιον έννοούσαν με κανένα τρόπο νά δεχθούν τις περι τοιήσεις τῶν νοσοκόμων και τῶν τραυματισμοφένων, ὅλλα τοὺς ἐψώναζαν μὲ λαχτάρα :

— 'Ευπρός!... 'Εμπρός!... 'Εμας ἀφῆστε μας!... Κυνηγήστε τὰ σκυλλιά!...

Καὶ λέγοντας αὐτό, οἱ περισσότεροι ἔψυχοῦσαν.

卷之三

Γιά νά λάβετε μιά ίδέα τον μεγάλους ήρωασμού¹ και της πτώης χρονικότητας την δύοις θέσεις δ' Ἐλληνικός σ' οι τόπους κατά ή μάρτι σ' την Κλασική, ἀρκεῖ νά σάς άναψερνομε το δέ εἰπε: 'Α τον ίντι λογι της δης Μενοαρχίας, ή διποία θύλωρο μερις στην θυρώλη εξ ιδιαίτερου λεφου 805, άσσηθή αν μόνο 2 λογιτι, 3 δι κανενις κιν 1 έπιλορι ε! 'Όλοι οι ίδιοι, άσιματ-κει, ή ε-ειν οισ και οι ε-ε ά μι το ποι θηκαν ...

Κάπιος β σκόλις ἀπὸ τῷ Μανῶν ἡ Τελεστίνης
τοῦ ιου πεζικοῦ Συντάγμα τον Ζωή μέρος, σὴν πρώην
ἔτετρον κατὰ τῶν Βολιθών στον Κύκλων, τον πρωτίστην πρέπει
στὸ δεῖν τὸν ζέον. «Ἐβ· α εἰ σὲ τὸν οὐρανὸν
τὸ δεῖν ἐρι καὶ σὰ να ἡ τοῦ στρεβῆ, εἰ περ, ἔσκοκοιν
θρος νὰ προσηρῇ. Δείπερον δικος μηνὸς γεράκιοι προφίται
τοῦ τριῶν ἡ το μηρόν. Ο τοιατα ἄκος όπις νὰ διλύει,
χωρὶς νὰ τρέξῃ τὰ χεριά σια, ἐπέδει μόνος του καὶ
τὸ διάτηρα τραβήνει το. Κο τιος και κούποις τόποια συν-
κολονισθανάτη συμπετέρη σήμην φωτίκη έχει. Ση. Μα-
λί ο, μά τρίτη σφράγια δὲν γεντηστηκατάστημα καὶ τὸν
έσθιαστε κατων. Καθώς διώω, ἐπειτε δὲ μηνίσκος τοστα-
νάκος, πρὶν καλύπτει γιά πάντα τὰ μάτια του, φωνάει
στοὺς συναδέλφους το :

— 'Ε πότες έσωεις, πιαδιά ... 'Εγώ το παλητούμαρό μου το δέχωσα !...

Kai ἔψυχησε...

στρόμι είνας φτωχών χωρικού μέτα σε μά και ούρα, άρ-
κει νά ήτην βεβίως ουδε της πράτα γνωντεί η ποιτι-
φρουρού του και ο δρόχηγ της Ταχίη Αμάρτιας ζ. Ο "Άλλης κομι-
τας μολις τέσσερες ώρες τό ημερούντο" κατά τα ελευθαρια μαζί-
στα χρόνια τής ζωής του έπιπσε από δια κη ἀγνοντινά. Γιά να βοή-
ληγον πάντα αναγκαζόταν να καταφεύγη σε δραστικότερα γε-
ωποκατικά. Άλλο μονο στα γνωτά της αγάπημένους της Βασιλικής, εν-
δικε σκεπήκη ανάπονα. Στό θελητικό από προ κέφαλο και με τό
τρυφερά της χάδια, δ' Άλλης: αποκομόταν τέλος ή μάλλον επειπέ-
σι βαθιά ήτη αργο, πού κρατούσες ώρες δ' άσκηρης. "Οταν τέλος ξυ-
πνούσες, ή Βασιλική χειρώνατος με χαρά τα παλάματα, τον έλεγε :

— Μπράβο, ἀγάπη μου, κοιψήθηκες σάν πουλάκι! Πέντε

τε δύως ὁ Ἀλῆς τὴν ἀπαντοῦσε μὲ τὸ λαϊκὸ δίστυχο :

«Ἄλλοι στὸ νέο πον ἀγρυπνία, στὸ γέρο πον κοιμάται». Ήδη τε δηλ. νὰ πή δτι ὁ βαθίς, ληθαργικός, ὑπνος του ἡτον αρνεῖται κακής, μέσων καταπάτεσσος.

οντηριό πάκις οντείνεις καταπολεμώσεως.

„Άλλας και οι θυγατρίς μου έδειχνε τις ιδιοτροπίες του: «Ποτέ δεν τόπει ειδύνα—γράφει ότι περιγράφεις στο ίδιο δομάτιο δύο αλληλέξιμους ήμερους. Θυμάμαι καλά ότι κονθεύεινα μαζίν του σε όχτω διαφορετικούς διαλάμους, που καθένα; μισθιστούνται κομψότερος και μεγαλοπρέπετούς από την προγόνομενο. Φορεύει έφερες σχεδόν πάντοτε τήν ίδια. Μια φορά μόνο τον είδα με παράσταση ρούχα και πάντοτε με γαλάζιο βελούδινο σκοφού στο κεφάλι. Επίσης μάρκαρα μόνο τὸν είδος να στραβώθη ἀπ' τὸ ιπτάμενον τὸν, δταν θέλεσε νῦ μον περγαράψῃ και νά μον ἀποδείξῃ ὅτι ἔχων εἰλιτονθεῖ νή πομπατικῆς τῶν νυμάτων. Θέλοντας ομούς νά μον ἀποδείξῃ ὅτι η δυνάμεις; του δὲ είχεν ἐκλείνεις ἐντελεῖς, ἐπέραπτος ἐπάνω κατώ με σταθερῷ πόδι και πράγματι με βασιλικὸν βάδισμα. Μήν ποδερχόντας πάντοτε με ἀποτέλεσμα και ἀμφορούσην, μοι μιλούσε οάν φίλους και αιδελφών, ἀμέσως δημιουργούσην καινεῖς ἄλλος στήν αθύνουσα δ' Άλλης ἀλλαγές θέρευσε. Σαν ἔνος είχα τὴν ἀδειαν νά κάθωμαν κοντά τοι στό ίδιον ντράπει, καινεῖς δημος αιλούς—μετέ ανθά τα παιδιά τουον τολμούσεν να καθήητη μπροστά του, αν δὲν ἔπαιρες ἀπό Αλλής ζητητή τὴν ἀδειαν. Μια μερότειν είδα κοντά του τοὺς δύο ἔγγροντος του τὸν 18ετή γιού του Μονγκάρα και τὸν 10ετή γιού του Βελλή, με τοὺς διοτίσους γελούσε κι' ἔπαιξε δ' Άλλης, οπως δ' ἀρχαίος Αγγείλας με τὰ ἔγγροντα του·

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΜΑΡΟΥΣΩ, Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ο ἄπαγωνες της Ἀφροδίτης τῆς Μήλου. Παρ' ἐλίγο μαζὖ
μὲ τὴ μαρμαρίνας Ἀφροδίτην νὰ παχθῇ καὶ μιὰ οὐαντάν.
Δυὸς πιθοκένθωροι ποὺ γεννεῦν μιὰ αἰθέρια ὥμερφιδ. Ή
ώραια Μαρουσώ, ἀπὸ τη Μήλο. Πώς την ἀπεδινάτισε ἐ^π
Ἐνδέρ π.τ.λ. κατ.

Ο περίφημος Γάλλος κόμις Μάγκελλος, δι γνω τόδε...άπαγωγεις της Ἀφροδίτης της Μήλου τὴν ἐποχὴ πού δημιγαγε τὸ μαρμάρον αὐτῷ ἀφιστογάμητα τῶν αἰώνων, δέλιγο ν' ἀπάγγῃ κ' ἔνα ἄλλο ιδάξιο φράστον ημα λίωναν αὐτό.

Τὸ ζόνταν ἀράδον ἀγάλα κῆταν ή Μαρσιονώ ή Μαρφίλη, κόρη φτω/ου γαρφανάρι ἀτο τό κέλευθον τῆς Μήλου Η Μαρίτσα ήταν μέλιθρον ὑπερεμετη τῷ οιραμ, ξινοτρι κονδύλων τῆς Αυτολίδης. Απάντη στὴν μαρμάρετη ἀποτο τοις τῷ μαρμάραις της τὴν γιωναῖς δὲ Γερμενός Ζωγράφος «Εν ερ, παν ειλε επια εφθη κατὰ το 1819 τις Κυκλάδες γαι, την ἀνάπτων σε πον δειν!»

και την εξινώσιμη σαν θέα ...
Κι δημος την πανεύρωρη αύτή κόρη την φύλακα κλειστέμενη στό φργώκυο του δό πατέρας της, δό δόπινος ή αν φύλαξ, από φύδο μητράς την ακαλαύνη κανενας ! φέρεις σ μπέης ! "Αν σινέβαιναν ούτο, δό μόνος θηριωσαν σ τού η ποιητή φυλάκια μά πηγήσαν πεσκεται στα οικαγια τη μεγαλο Π.νιατάκη ή θά σεργνονταν ν στό χιαρέμι τ-ν τελευτισμον πλε-οδον ταον !

"Ετε κ δινειρησι ένος ψυχής τὴν κρατι: δικε κλειδωμένη στὸ τα-
πεῖο δ τον πατάκι και ζωμένη πά: α εὲ τη λαχανί και τη μαρινώ
εὶ ἀγόνι ή μη τού πρό δώσων στους ἀπολαυχνοις ἀρά γες το θησαυ-
ρού του.

Ἐν ταῖς ἐταῖς τοῦ θεοῦ φέτε; Ὁ πατέρες τῆς σπάναις αὐτῆς ὑφε-
μια γράψασθαι εἰς εὖ παραποτίσθαι σύν. Ἐντὸς τοῦ κε-
ροφέρει τοῦ εἰς τὰν αὐτοῦ παραποτάνης ἡ γνώμη οὐτέ εἶναι ὁσ-
τὸν οὐτε, οὐδὲ τούτης εἰς θεοφόρης, διορθωτικής καὶ κατεπιφύλακτης
ἡγεμονίας. Μεταποιητικὴ ἀνθυπόταξη δοχείου παραποτάνης τούτης
γεγονός, δὲ Βεδρὸν δέντρον τε νάνον ποτόν την ἡ έδαμαίσια ἀπό τοῦ νά-
νου παραποτάνης αὔτη σημαῖνε. Αθηναϊσι μὲν τοῦτο μὲν ταῦτα τοι.

Κι' αὐτὸν δεν εἶναι εἰπούν οἱ λιβυεῖς ωτὸν δύνανται διαθέσει, αὐτὸν ἀδέσθη ὁ αποκλειστικός, ήταν... ἔξιστοι καὶ καὶ ηγεμονεύοντος μὲ τὴ γυνὴ τὰ ιον! Τῷρα τῶν δὲ... οὐτε ταῦτα ἀντιποιήθησαν, βῆρος μάλιστα ὄμφατικά είναι... καὶ αὐτὸν δένει πάντας, τὸν ξεργάντα,

μποτούς ή τι φέρουν.
Κρής Ιάψιοις είμαστε να τὸν διητευχόμενον ἀσχημα-
θωσιον, δέται δέ οὐδη. Μαρκελέος τὸν παυκάλεος νά τὸν
δηργῆται σθὲ πατεροῦ τοῦ γὰρ να γνωριστὴ τὴν ωνταρι-
τον τῆς δὲ πάντας τὴν ίλουν ἐθαύμασε, θέλει, πρῶτον καυρὸν
στὸν ἀπέλειν αὐτὸν "Ἐνδέλει". Εἴ μερε στὴν ίδεα δὲτι οὐδεὶς
τοὺς ἄγνοις ἀμφιτρήπεις τὸν συστατικῶν χαρεμῶν νά
σπαζειν μὲν βίαι τῇ πόρτα τοῦ καλβινοῦ τον καὶ νά οὖν
τὸν ἄρρενας οὐν. Κατιώτες οι σχεδόν εἰρηταίσιος τὸ Γάλλο
εθνηγενὴ δὲτι είχε ἀρρεβούντασει τὴν κορῃ του μὲν κάποιο
παλιάρχαντι ἀπό τὴν Κίμριον. Τὴν ἀληφρωτηνίαν αὐτὴ τὴν
θεωρήσωμεν ἀπαραι την γάρ να σαμαριτὴ η δεδουμανή ἐφω-
τικα διαδίσιο τοῦ κορούντος. Ο τοσοῦ οἱ Μάρκελοις ἔτεροινε
καὶ δι πατέρας της Μισονίδος τὸν πῆγε σοσ σπίτι του, δι-
που βρήσει την σόρη φτωχοντυμενή σε μάλι γνωστα νά πλεκεν φαρ-
δικα διεχεν. Ο ξενος έτισκεπται διν μιαφεσε, διαγ τὴν ἀντικειμε-
σην ονγκωτηην ένα ιηρόποτατην ἄνημα ψαμπούρον, δὲτοιον προ-
σεξει ποιην η νεζαμα Μαρονών και ἀφον τὸν χρυσέπειον, ἀφειση στην
γνωνια τὸ δικ και καθέδηστην ἀηδη τον κρεβρατον, παιγνοντας
τη στάσιον πον της διδινε ο Γερμανος ζωγράφος. διαν έκανε την ει-
κόνα της. Στήη ψυχη της ἀπλούσιης κοπελλίστις- ήταν τότε στα
δεκαεπτά της η Μαρονώ- ξυντοσεις τὸ αιώνιον θήλυν και προ-
σπαθοδεις δη δειξη σ' δηλη της δη δόξα την έξασια ωμορφα της.

Ο κόμις Μάρκελλος μαρτύρηκε, φούντωσε, ἐννοιώσε τὸ μασάλ του νότια σφραγιδωθή, τὰ μείγματα τοῦ νάχιτουν καὶ μιὰ φλόγα νότια μέσα ἀπὸ τὰ στήματα του. Τῆς μηλῆς ἀπόκαλυπται καὶ τῆς εἰπεῖ διὶ ήταν μιὰ ἀπὸ τὶς σπανιότερες ωμοφριές, ποὺ εἶχε γνω-

Η φτωχή κοπέλα τού είπε ότι βιοηδένεσ τή μητέρα της στό νοικοκύριο, δύι έπλεκε δίχτυα νά πλένειε γάρια στήν ανέλη γιά νέ ξε-
ραθούν. Μονάχα καμιά Κυψακή έβγαινε και πήγαινε νά λουστή-
μαζή με τις φιλενές της στή θάλασσα, ή νά χρέοψεν κάποιον άπο-
τούς ίκοιους τούν δέντρων ν' έτρεξε νά κρυφτή στη σπίτι της, έταν
έβλεπε άπο μακριά κανέναν άντρα νά πληριάζῃ. Ό Μάρκελλος βλέ-
ποντας ότι κινδύνευε νά μείνει οπλάβος αιώνια στά πόδια τίς θείας
αντής ήδη μωραΐας, στράχτηκε άποτομά, της περδόφερε ένα κεφαλλένιο
κολπίδι, ιδί καιρήστησε κ' ξέψυγε.

Τό ίδιο βράδυ φέρτοντας στη γαλλική γαλέρα «Εσταφέ» τη μαρμαρένια Αργοδίτη και ταξιδεψε μεταξύ της για την πατρίδα του, όπήν νοιτά τη ζωντανή «Αρφοδίτη στό φωτικό παλληκάρι» από την Κίμωλο για παρηγορά στους θαλασσούς των μόχθων. Κι' ετοι η πανοραμική Μαρίσα έζησε και πέθανε σαν απλοϊκή φτωχονοκούκα.